

Rvačka u zámku

1. Pavel se chlubí před ministranty: „Vypátral jsem zloděje, který vám krade v kostele. Na to byste se vy nezmohli.“ – Marek je chvíli zaražený, ale pak ho napadá spásná myšlenka. „Kde ho máš?“ ptá se s předstíraným zájmem. – „Utekl mi. Má vynikající běh.“ – Marek je opět na koni. Naparuje se a huláká před ostatními: „To by se mně nestalo! Mně by neutekl!“

2. Souboj mezi Markem a Pavlem nezůstává jenom ve třídě, ale přenáší se do fronty v jídelně. Pavel zdůrazňuje své zásluhy: „Vůbec jsem se toho bezděka nebál, on utíkal přede mnou.“ – Marek se mu posmívá: „No jo, máme hrdinu, postavíme mu pomník.“ – Pavel se nechává vyprovokovat, udeří soupeře a křičí: „Přijď k věži, tam si to vyřídíme.“

3. U věže už si kluci na nic nehrají a odkrývají karty: jsou tu kvůli Veronice. Pavel je rozčilený a soka obviňuje: „Byla to moje holka. Tys mně ji přebíral, kostelníku!“ – Marek se hájí: „Nemůžu za to, že se jí nelíbíš.“ – To se Pavla dotýká a znovu křičí: „Kdybych byl košiláčem v kostele, tak by se na tebe ani nepodívala.“ – „Já že jsem košiláč?“ křičí už i Marek a dává první úder.

4. V nelítostné bitce vítězí Marek. Drtí poraženému paže a křičí na něho: „To máš za to vysmívání a Veronika patří mně.“ – Pavel sténá bolestí: „Jau, přestaň! Vzdávám se!“ – „A dáš Verče pokoj?“ – „Sežer si ji!“ přistupuje Pavel na podmínku v návalu bolesti.

Pavlův boj o Veroniku se přiostrčil – snažil se dokázat, že je chytřejší a šikovnější než Marek. Rozhodl se vypátrat zloděje, o kterém mluvili všichni lidé. Počínal si přitom šikovně, jenomže bezdomovec mu utekl a on ho nedokázal ani popsat. Bude mu to stačit k získání potřebného obdivu?

5. Před večerní mší svatou se setkává Marek s kamarády. Choval by se jinak, kdyby si všiml pana faráře. Chlubí se: „Pořádně jsem Pavlovi nandal.“ – „A proč jste se rvali?“ ptá se ho Michal. – „Smál se mi, že jsem kostelník.“ – „Nevykládej, bili jste se kvůli Verče.“ – „No a co? Ale zesměšňoval!“ – Standa se přidává: „Vysmíval se nám už ve škole, to má za to!“

6. V sakristii se otec Josef ministrantům přiznává, že vyslechl jejich rozhovor. „Takto jít k oltáři nemůžeme,“ vysvětluje chlapcům. „Ježíš nás učí jinému způsobu boje. Druhý nemáme nikdy přemáhat násilím – jinak to vede k nepřátelství. Získávat je můžeme jenom dobrotou. Na začátku mše svaté litujme všeho násilí a poprosme Ježíše, aby nám pomohl překonat zlo láskou.“

7. Pavel sice prohrál bitku s Markem, ale v duši se vůči němu ještě více zatvrdil. Stále ještě cítí bolavé paže, a to posiluje jeho bezmezný vztek. Vzdychá, že nemůže získat Veroniku. Je to jenom proto, že nejsem ministrant! Všechny je znemožním! Přijdou s prosíkem, abych jim pomohl! Všichni ministranti přijdou...

8. Veronika má cvičit do hudebky, maminka ji už několikrát napomínala. Ale copak to jde? Myslí na své dva rytíře, kteří o ni bojují. Netuší, že se o ni skutečně dnes poprali. A tak si je představuje v rytířském souboji, ve kterém každý touží dokázat lásku k ní. Přitom se jenom projde po klávesách klavíru – podaří se jí tak složit romantickou píseň, kterou stále zdokonaluje – pro své dva rytíře.

Píše Josef Janšta, fotí Zbyněk Pavienský